

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 101/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 19, Revúca, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/43/2024 z 24. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy rozsudkom krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ si ako žalobca žalobou podanou 8. augusta 2023 uplatnil voči Slovenskej republike náhradu nemajetkovej ujmy 5 998,45 eur s príslušenstvom, ktorú mal utrpieť tým, že Slovenská republika porušuje právo Európskej únie, ktoré záväzne určuje dĺžku týždenného pracovného času vrátane nadčasov na 48 hodín.

3. O žalobe sťažovateľa rozhodol Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 3C/16/2023 z 13. marca 2024 tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľovi 2 000 eur s príslušenstvom, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a pokiaľ ide o trovy konania, zaviazal žalovanú nahradiť sťažovateľovi trovy konania v rozsahu 100 % zo súdom priznanej sumy.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v celom rozsahu žalovaná a žalobca vo vzťahu k výroku II – teda len proti nepriznanej výške nemajetkovej ujmy. Krajský súd o podaných odvolaniach rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnej zo strán, keď uviedol, že v odvolacom konaní nemala podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) úspech žiadna strana sporu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ uvádza, že už v podanom odvolaní navrhoval, aby mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100% aj v prípade potvrdenia prvostupňového rozhodnutia, resp. v prípade zmeny tohto rozsudku v podobe zníženia nemajetkovej ujmy. Poukazoval na to, že odvolanie podal výlučne len proti výške súdom nepriznanej sumy nemajetkovej ujmy, ktorá bola určená voľnou úvahou súdu a táto je posudzovaná odvolacím súdom opäť len jeho voľnou úvahou, ktorá nie je ničím obmedzená.

6. Poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 56/2017, podľa ktorého ani právna úprava CSP nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.

7. Argumentuje nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa (ne)priznania náhrady trov odvolacieho konania, keď krajský súd len odkázal na § 255 ods. 1 CSP bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v podanom odvolaní.

8. V druhom rade argumentuje aj nesprávnym právnym posúdením samotným, keď uvádza, prečo krajský súd nemohol postupovať podľa § 255 ods. 1 CSP a mal prihliadať na rozsah odvolania podaného sťažovateľom aj žalovanou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti argumentuje jednak nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o výrok, ktorým rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a jednak namieta aj výrok samotný – teda skutočnosť, že krajský súd tak rozhodnúť nemal a v tomto zmysle otázku náhrady trov odvolacieho konania nesprávne právne posúdil.

10. Pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza ústavný súd zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Zmysel a účel princípu subsidiarity vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj legislatívnej konštrukcie § 132 ods. 1

zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd dopytom na okresný súd zistil, že sťažovateľ podal proti výroku II napadnutého rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd do času predbežného prejednanía ústavnej sťažnosti ústavným súdom nerozhodol.

12. Sťažovateľ teda namieta porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, proti ktorému zároveň s ústavnou sťažnosťou podal aj dovolanie s poukazom na § 420 písm. f) CSP pre nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa rozhodnutia o náhrade trov odvolacieho konania. V tomto rozsahu je podané dovolanie (ktoré si ústavný súd na účely posúdenia ústavnej sťažnosti vyžiadal) takmer identické a v tejto časti je preto nutné kvalifikovať jeho ústavnú sťažnosť ako podanú predčasne, pretože o ochrane ním označených práv, ktorých vyslovenia porušenia sa v konaní pred ústavným súdom domáha, bude najprv rozhodovať najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je v takých prípadoch považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku, pričom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu napadnutému opravným prostriedkom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Zvolský a Zvolská proti Českej republike z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

13. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde platí, že ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. V prípade, ak by sťažovateľovo dovolanie bolo neskôr najvyšším súdom procesne odmietnuté ako neprípustné z dôvodov závislých od uváženia dovolacieho súdu, lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu bude zachovaná.

14. Sťažovateľ (správne) poukazuje na to, že pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania, dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 CSP) je v zmysle § 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP neprípustné.

15. V zásade sú však len dve možnosti – v prípade, ak je rozsudok krajského súdu v napadnutej časti skutočne nepreskúmateľný pre absenciu odôvodnenia, potom by bol zásah ústavného súdu z pohľadu prieskumu (ne)správnosti právneho posúdenia predčasný. V takom prípade totiž bude krajský súd po vrátení veci povinný svoje rozhodnutie dôkladne odôvodniť, čo vytvorí priestor pre sťažovateľa, aby následne adresným spôsobom reagoval na konkrétnu argumentáciu krajského súdu a v prípade nepriaznivého rozhodnutia bude mať stále možnosť napadnúť následné možné nesprávne právne posúdenie ústavnou sťažnosťou.

16. Ak by najvyšší súd vadu podľa § 420 písm. f) CSP nezistil a dovolanie odmietol, potom má sťažovateľ možnosť podať ústavnú sťažnosť vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu a zároveň mu zostane zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu aj vo vzťahu k tým námietkam, ktoré nemá možnosť uplatniť v dovolacom konaní (teda aj vo vzťahu k údajnému nesprávnemu právnemu posúdeniu).

17. Ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol ako predčasne podanú (teda ako neprípustnú) podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovn. IV. ÚS 404/2022).

18. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu